

ĐÂU CŨNG CHỈ MỘT VÒNG TRẮNG

[ThaiNC](#)



Nói đến trăng, chúng ta sẽ nghĩ đến ông Lý Bạch, nhà thơ nổi tiếng như còn bên Tàu cách nay cả ngàn năm có dư, và được tôn sùng là nhà thơ số một từ trước tới nay của Trung Hoa. Thơ ông hay làm sao, thật tình tôi chưa hân hạnh được đọc, nhưng ông chết thế nào thì tương truyền rằng một hôm đang đi thuyền uống rượu trên sông bỗng thấy bóng trăng phản chiếu xuống dòng nước đẹp quá, sảng hơi men, ông nhảy ùm xuống nước để ôm trăng và...ngâm.

Mỗi lần nghe câu chuyện trên, tôi vẫn cười tự hỏi không biết ông Lý Bạch đã để lại cho hậu thế được bao nhiêu bài thơ và ngày nay biết còn được mấy người có thể nhớ trọn một bài nào đó của ông, nhưng chính cái chết của ông lại được thi vị hoá thành một huyền thoại và lưu truyền rộng rãi mãi cho đến bây giờ. Tôi thì tôi cho rằng bữa đó ông xỉn quá ngả trên thuyền không vững nên bị tai nạn té xuống nước, và xui một điểm là nhà thơ không ... biết bơi, nên đành lặng lẽ trôi theo khóm lục bình. Trăng thì cứ nhìn lên trời thấy nó sáng chói, rõ ràng mới đẹp chứ đợi nó in hình dưới nước thì đâu có gì đẹp? Tôi lấy thí dụ bạn muốn ngắm một người đẹp thực sự bằng xương bằng thịt trước mặt mình, hay nhìn cô ta trong gương vậy?

Vậy đó mà những cơn mưa bão thổi qua Cali mấy ngày qua đã làm tôi suy nghĩ lại. Không chừng ông Lý Bạch quí đúng như tương truyền, ông quý nhậy xuống sông đê ôm trăng mà chết thiệt!

Hôm kia, không hiểu vì lý do gì tôi ra vườn sau nhà vào buổi tối. Mưa đã tạnh, nhưng hậu quả của mấy ngày mưa dầm dề đã làm nước ngập một cái vũng trong vườn nhà tôi, khá lớn, độ gần một mét đường kính. Nếu không nhờ mấy cơn mưa lớn vừa rồi tôi cũng không biết vườn nhà mình có một chổ hóm đê nước có thể tụ lại thành vũng trông như một cái ao tí hon vậy. Nhưng đi đâu làm tôi thích thú nhất là ở ngay giữa ao là nguyên một vầng trăng. Đúng vậy. Mưa tạnh, mây tan và trăng lại hiện ra trên cao. Trăng rằm vành vạnh, chói sáng cả bầu trời sau cơn mưa và in tròn vẹn xuống ...cái ao vườn nhà tôi.

Trăng đẹp. Chúng ta có ai không một lần trong đời nhìn trăng trên cao và tấm tắc khen là nó đẹp. Đã biết bao nhiêu giấy bút, thi văn, thơ nhạc xuất xứ từ trăng lưu truyền từ ngàn xưa và sẽ mãi đến ngàn sau. Tôi cũng vậy. Thơ nhạc, thường là những ngày rằm, tôi có khi tình cờ nhìn vầng trăng chiếu sáng trên bầu trời và cũng tấm tắc khen nó... đẹp. Chả vậy thôi. Nửa phút là nhieu lắm. Nếu lúc đó có ai hỏi trăng đẹp ở chỗ nào thì đành cười trừ.

Hôm nay cũng vậy. Tôi cũng nói là vầng trăng trên trời thật đẹp. Đẹp ở đâu? Không biết. Nhưng vầng trăng ở trong vũng nước ngay trước mặt tôi thì khác. Tôi sẽ không ngần ngại gì mà trề lưỡi rằng trăng đẹp vì hình như là nó có hồn. Hồn Trăng. Có một sự khác biệt rõ ràng giữa hai vầng trăng. Trăng ở trên trời thì xa xôi diệu vợi, còn vầng trăng dưới đất trước mặt tôi thì nó gần gũi làm sao. Thậm chí tôi có thể lấy tay đụng nó được. Trăng trên cao thì bất động vô tri, còn trăng ở đây thì đang chuyển mình theo từng gợn sóng lăn tăn mỗi khi có cơn gió thổi qua làm cho tôi có cảm tưởng như trăng đang múa.

Một cảm giác man mác, thanh thản chạy khắp cơ thể làm tôi rung mình với ý nghĩ này. Trăng trên trời là của chung nhân loại, còn vầng trăng này là của riêng tôi, của tôi mà thôi. Trong

một khoảnh khắc mấy giây thôi, tôi có cảm giác như thế giới chung quanh mình bỗng nhiên ngừng động; chỉ còn vầng trăng trước mặt đang lướt uyn mình trong một vũ điệu nghệ thường nào đó, và tôi là khán gi duy nhất được chọn đư thưng ngoạn.

Tôi ráng đứng thật yên tậ hưng những giây phút kỳ diệu này, vì một đám mây đang dãn kéo đãn xâm chiếm và che dãn vầng trăng của tôi. Tôi tiếc lảm nhưng không làm gì được. Tôi linh cảm là những cảm giác vừa qua có thể là cơ hội duy nhất trong đời. Trăng thì bao giờ cũng còn, và nước thì ở đâu cũng có, nhưng phải đợi đãn bao giờ cảnh và tình mới có thể kết hợp một cách hài hòa và sống động trong tôi như vậy nữa?

Và tôi bỗng nhớ tới ông Lý Bạch. Họ nói ông thấy trăng dưới nước đẹp quá bèn nhẩy theo xuông. Cũng có thể lảm. Tôi chỉ là một hậu sinh tầm thường mà bỗng nhiên cũng có vài giây xuất thần như vậy thì với công lực cao siêu của ông Lý Bạch, có lẽ ông không những thấy trăng đang múa vũ khúc Nghệ Thường, mà chắc là ông còn thấy cả Hằng Nga Tiên nữ trong đó nữa nên ông nhào xuông ôm là phải rồi.

Trở lại cái vũng nước sau vườn.

Tôi vẫn còn tiếc nuối vầng trăng của tôi nên nấn ná chờ cụm mây đi qua. Quên nhiên chỉ vài phút sau sự nhún nạy của tôi đã được bồi đáp. Trăng lại xuất hiện một lần nữa, trong veo vảo giữa cái ao. Nó cũng uyn mình lặn tẩn theo từng gợn sóng. Tôi mừng lảm, nhưng rồi lại thất vọng vì quên nhiên là không còn tìm lại được cảm giác như lúc nầy. Trăng vẫn đẹp, nhưng tôi không còn cảm được cái hân của nó nữa. Tiếc quá đi thôi.

Có một đoạn thơ xưa như vậy:

“Quân tại Tương giang đẩu

Thiếp tại Tương giang vĩ

Tương tư bất tương kiến

Đông m Tương giang thủy”

Chàng ở đầu sông, thiếp ở cuối sông. Nhớ nhưng nhưng không thể gặp mặt; hãy cùng nhau uống nước sông Tương.

Nếu tôi nhớ không lầm thì đây là bốn câu trong bài thơ Trường Tương Tư. Bài thơ khá dài nhưng đây là bốn câu độc đáo và được trích đọc nhiều nhất. Chuyện xưa kể rằng có nàng Lương Ý Nương nhà ở bên bờ sông Tiêu Tương vừa đẹp lại vừa hay chữ. Ở trọ nhà nàng có thư sinh tên là Lý Sinh. Một đêm Trung Thu trăng tròn, hai người cùng thưởng trăng, tâm đầu ý hợp và thương yêu nhau. Cha của nàng không đồng ý cuộc tình nên đã đuổi Lý Sinh ra đi thật xa. Nàng Ý Nương ở lại nhà bên bờ sông Tương, thương nhớ người tình mà cảm tác ra bài Trường Tương Tư này.

Phải chi ngày đó có ai nói cho họ biết rằng không phải chỉ có nước sông Tương mới là cái chung của họ. Còn vầng trăng trên trời nữa chi? Dù có cách xa nhau ngàn dặm sơn khê thì vầng trăng kia cũng chỉ một. Hai người chỉ cùng nhìn lên trăng mà tâm sự thì cũng vui đi nơi niềm.

Nhưng rồi họ lại nói rằng trăng kia có cả ngàn cặp tình nhân khác cùng nhìn và cùng tâm sự như họ thì đâu còn gì là riêng tư. Được thôi. Muốn riêng tư thì có riêng tư.

Dù chàng có ở đầu sông nàng ở cuối sông, thì nơi nào cũng phải có những vũng nước như vũng nước sau vườn nhà tôi, phải không? Vậy thì chàng và nàng cứ ra sau vườn, mỗi người một vũng, đợi trăng lên cao in bóng xuống nước, thì là mỗi người đã có một vầng trăng riêng mặc sức mà tâm sự. Và điều tuyệt vời nhất là bây giờ trăng đang ở gần ngay trước mặt. Hai người có thể đặt tay lên và nhờ ánh trăng làm cầu đưa lên gặp nhau trên Cung Quảng.

...Thi sĩ Tồn Đà của chúng ta trước đây cũng có một câu lục bát bất hủ:

“Ai làm cho khói lên trời

Cho mưa xuống đất, cho người biệt ly.”

Làm người thì phải biết ly, nhưng hội ngộ thì lại tùy duyên.
Nếu có duyên, thỉnh thoảng chúng ta sẽ gặp lại nhau ở những
khúc rẽ cuộc đời.

Còn nếu lỡ vô duyên?

Xin hãy gửi tình qua ánh trăng.

Bởi vì, dù ở phương trời xa xôi cách biệt nào, chúng ta bao
giờ cũng chung một vầng trăng.

Đêm nay, dưới ánh trăng thanh bình của xứ người, xin gửi tình
tôi về bên kia bờ đại dương, qua những xóm làng, đến những
dòng sông của quê hương yêu dấu.

...

Trăng rơi rơi sáng ngập bờ đê.

Có người quỳ gánh cuối đường quê

Nghiêng vai bóng đổ chân đều bước

Sương khuya trăng phớt mái tóc thề

Tôi về từ nghìn dặm sơn khê

Theo trăng dừng bước cạnh bờ đê

Đôi dòng viết vội treo đều gánh

Gánh trăng cô gánh cày thơ về

./.

ThaiNC